

Єва-Ліза сиділа біля вікна домашньої бібліотеки, читаючи книжку. На її щастя, книжкам не потрібна електрика, тому читати вона могла, незважаючи на перебої в електропостачанні.

Дівчина відгорнула з обличчя пасмо білого волосся, яке щойно випало із зібраного на потилиці пучка, і роззирнулася навколо. Щоразу, коли вона виринала зі світу якоїсь із книжок назовні, доводилося заново звикати до того, як усе тут тепер влаштоване.

Ліворуч скупчилися вже прочитані книжки, а праворуч — ті, за які вона тільки планувала взятися. Єва-Ліза сиділа у великому кріслі на третьому поверсі дому в кімнаті, що віднедавна майже вся була завалена книжками.

І хоча ззовні її будинок залишився таким самим, всередині він змінився докорінно: тепер тут годі було й знайти щось з усіх тих десятків електроприладів,

які раніше працювали постійно, а світло горіло лише в одній кімнаті. У домі стало порожньо і тихо. Деколи тихо настільки, що дівчина спускалася вниз і грала на роялі, аби поселити довкола хоча б якісь живі звуки. Тоді твори Шопена і Рахманінова розліталися вулицею, яка своєю чергою теж виринала з тиші і трішечки оживала, але лише до тієї миті, коли лунав останній акорд.

Відтоді як за один день радикально змінилося усе навколо, минув майже рік. І геть усе, що Єва-Ліза раніше знала і до чого звикла, залишилося там — у тому дні. Далі ж було лише нове, неочікуване і незвичне.

До того дня Єва-Ліза майже ніколи не виходила з дому і нічого не вирішувала самотійно. Хоча саме це вважається ознакою дорослості. Тож у який момент людина дорослішає — тоді, коли сама того хоче, чи тоді, коли цього вимагають обставини? Для Єви-Лізи це однозначно було наслідком обставин. Вона часто про це думала, гортаючи сторінки книжок і стаючи на деякий час жителькою інших країн та навіть вимірів. У кожному з них існували свої правила, як і в цього, реального світу. Та чи справді він реальний? Чи справді все так, як усі звикли й придумали? Чи справді потрібно розділяти планету на країни першого і третього світу? Чи справді у тварин і людей різні права? Чи справді є дорослі і є діти? Чи, можливо, це такі правила, і ми просто беремо на себе ці ролі, бо так звикли, бо так усім зручно? Звичайно, мова тут не про той час, коли тобі три, але чи обрала б Єва-Ліза для себе те життя, яким вона жила до,

якби їй дозволили обирати чи хоча б спитали її, чого вона хоче? Та ніхто навіть не припускав, що в неї потрібно щось питати. Тоді їй здавалося це нормальним, але зараз вона розуміла, що втратила щось дуже важливе. Все частіше їй хотілося поговорити про це з батьками, але говорити було ні з ким і запитувати теж було нікого.

Про маму їй було не відомо абсолютно нічого, вона зникла разом зі своєю відстороненістю і спокоєм, а батько спав летаргічним сном в одному з кабінетів мерії. Він спав і не прокидався, як і решта мешканців міста. Власне, доти вони спілкувалися не набагато більше, але Єва-Ліза принаймні мала теоретичну можливість про щось його запитати, хоч ніколи цього їй не робила.

Вона вирішила не забирати батька додому, адже була впевнена, що не зможе перебувати в будинку, якщо він без руху там лежатиме. Тому деколи заходила в таємний кабінет мерії, сідала на підлозі поряд із батьком і ділилася з ним своїми міркуваннями. Наприклад, отакими роздумами про дорослість чи про можливість вибору. Раніше їй би й на думку не спало про таке з ним говорити, але зараз вони стали майже друзями. Хоч він, звісно, нічого не відповідав і навряд чи взагалі чув її, Єву-Лізу це не бентежило — після кожної такої розмови вона відчувала полегшення.

Повертаючись після цих розмов додому, дівчина вже спокійніше минала спорожнілі кав'ярні і крамниці, покинуті автомобілі і залишені на вулиці речі.

Вона йшла повз цю тишу і порожнечу, не пускаючи їх всередину...

Єва-Ліза на мить заплющила очі, відкинула усі ці роздуми і нарешті перегорнула сторінку. Вона вже хотіла було перейти до наступного розділу «Дивовижного чарівника країни Оз»*, аж раптом планшет, що лежав на столі, засвітився — і Єва-Ліза почула майже забутий звук. Вона не чула його так давно, що й не одразу зрозуміла, звідки він. Дівчина з підозрою зиркнула на планшет і завмерла, не наважуючись навіть дихнути, не те що поворухнутися... Врешті тремтячими руками вона відклала книжку, взяла планшет і подивилася на екран. Коротке повідомлення розтяглося на чорному екрані великими білими літерами:

* В оригіналі: The Wonderful Wizard of Oz. Роман американського письменника Лімана-Френка Баума (1856–1919).

«Хто-небудь! Будь ласка, хто-небудь...
Відгукніться!»

Не може бути... Єва-Ліза перечитала повідомлення ще раз і вражено покрутила планшет у руках.

Від кого воно?

Повідомлення не мало жодного підпису чи адреси. Було геть незрозуміло, в який спосіб його відправили та як воно потрапило на її планшет.

«Люблю книжки, — подумала дівчина, — ти завжди знаєш, хто їх написав».

Вона глянула у вікно, швидко спустилася темними сходами і відчинила двері. Денне світло одразу засліпило очі — і Єва-Ліза зупинилася на порозі. За мить вона перетнула газон, дорогу, обійшла старий будинок, що стояв навпроти її дому, і, піднявшись зовнішніми сходами аж до горища, постукала у двері.

Відчинив високий чорнявий хлопець в окулярах для зварювання і светрі з закасаними рукавами. Єва-Ліза опустила погляд — ноги хлопця були вимащені в землі. «Знову ходив босий в оранжерею», — здогадалася вона.

— Привіт... — зсунувши окуляри на чоло, Тім зміряв Єву-Лізу пильним поглядом. — На тобі піжама — в курсі?

Вони не бачились декілька днів, та й загалом останнім часом менше бачились, тож на її візит хлопець не чекав.

— Привіт... ага, — сказала Єва-Ліза і підняла перед собою увімкнений планшет так, щоб хлопець побачив напис на екрані.

Тім звів брови вгору і декілька разів уважно прочитав повідомлення.

— Ого... Це від кого? — спитав він нарешті, узявши в Єви-Лізи планшет, і додав: — Заходь.

Він пішов углиб приміщення і дівчина подалася слідом.

— Добре питання, — сказала вона так, неначе це була її величезна заслуга.

А можливо, так і було, бо Єва-Ліза щодня відправляла «в нікуди» повідомлення, чекаючи, що врешті хтось їй таки відповість.

— Моя піжама тебе більше не хвилює? — запитала дівчина, і Тім похитав головою, хоча в піжамі вона ще не приходила ніколи.

Єва-Ліза роззирнулася навколо: на горищі, а це була кімната Тіма, був іще більший безлад, ніж завжди. Всюди валялося залізяччя і невідомі їй пристрої та інструменти. Вона взяла зі столу якусь квадратну штуку з дротами і кнопкою, покрутила її в руках і, відклавши, сіла на вільне місце.

— Це плата, — сказав Тім, — вона майже готова, лишилося тільки зменшити її до отакого розміру, — і він показав двома пальцями уявну плату, завбільшки з п'ять копійок.

Єва-Ліза ще раз глянула на плату, розміром з невелику книжку, і здивовано знизала плечима. Говорити щось на кшталт «це нереально» вона не стала — усе навколо вказувало на те, що цього поняття не існує взагалі.

Тім зняв окуляри, відклав їх і знову взяв планшет.

— Ну, розповідай, — він сперся на комп'ютерний стіл і приготувався слухати довгу історію.